

C.W. Leadbeater

DROMMIE

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

DRØMME

Hvad er drømme, og hvordan opstår de?

C.W. Leadbeater

Oversat og redigeret af
Thora Lund Mollerup & Erik Ansvang

INDHOLD

- I. Indledning
- II. Mekanismen:
 - 1. Fysisk
 - 2. Æterisk
 - 3. Astral
- III. Sjælen
- IV. Tilstanden under søvnen:
 - 1. Hjernen
 - 2. Den æteriske hjerne
 - 3. Det astrale legeme
 - 4. Sjælen under søvnen
 - Sjælens metafysiske tidsopfattelse
 - Illustrerende eksempler
 - Sjælens evne til at dramatisere
 - Sjælens evne til prækognition
 - Eksempler
 - Sjælens symbolske tanke
 - 5. Faktorerne ved drømmes opståen
- V. Drømme:
 - 1. Den ægte vision
 - 2. Den profetiske drøm
 - 3. Den symbolske drøm
 - 4. Den levende og sammenhængende drøm
 - 5. Den forvirrede drøm
- VI. Eksperimenter med drømmetilstande
- VII. Afslutning

1. KAPITEL

INDLEDNING

Mange oplever, at de fleste åndsvidenskabelige emner ligger så langt fra hverdagslivets erfaringer og handlinger, at selvom man føler sig tiltrukket af emnerne – blandt andet fordi man lærer dem at kende og begynder at forstå dem – så har man måske alligevel en fornemmelse af, at emnerne kan være temmelig teoretiske. Når man læser om solsystemets skabelse eller om planetens udviklingsrunder og -kæder, får man nemt en følelse af, at selvom emnerne – set fra et abstrakt synspunkt – absolut er interessante, fordi de trods alt giver oplysning om, hvordan mennesket er blevet til, så har åndsvidenskaben ikke desto mindre kun en indirekte indflydelse på det liv, som man lever her og nu.

Denne indvending kan imidlertid ikke bruges i forbindelse med bogens emne, for *alle* mennesker drømmer. Sandsynligvis drømmer mange mennesker meget ofte – og derfor må de fleste være interesseret i at få en forklaring på drømmefænomenerne.

Den bedste måde at strukturere emnets forskellige grene kunne måske være følgende:

1. - at iagttage hvordan indtrykkene kommunikerer til bevidstheden.
2. - at beskrive hvordan bevidstheden påvirker og bruger drømmemekanismen.
3. - at bemærke tilstanden både i bevidstheden og den måde mekanismen fungerer på under søvnen.
4. - at undersøge, hvordan de forskellige drømme bliver til.

Da bogen hovedsagelig henvender sig til mennesker, der studerer åndsvidenskab, gives der ikke detaljerede forklaringer på åndsvidenskabens terminologi, da bogen ellers ville vokse voldsomt i omfang. Skulle bogen imidlertid fange interessen hos mennesker, der ikke er fortrolige med terminologien, kan der henvises til de forklaringer, der findes i de fleste elementære esoteriske bøger.

2. KAPITEL

MEKANISMEN

1. Fysisk

Først skal der fokuseres på "mekanismens" fysiske del. I sin fysiske krop har mennesket en central akse af nervestof – rygsøjlen – som ender i hjernen. Derfra udstråler et netværk af nervetråde i alle retninger gennem hele kroppen. Det er disse nervetråde, som – i overensstemmelse med naturvidenskabens teorier – ved hjælp af vibrationer fører alle ydre sanseindtryk til hjernen, og her omsættes indtrykkene til følelser og fornemmelser.

Det er vigtigt at huske, at strukturen i alle nervetråde er ens. Et separat nervebundt, der kaldes synsnerven – som overfører de impulser til hjernen, der opfanges af øjets nethinde og gør det muligt for mennesket at se – adskiller sig alene fra håndens eller fodens nervetråde, fordi synsnerven igennem evolutionens lange tidsaldre er blevet specialiseret til lynhurtigt at registrere og transmittere en særlig type af ekstremt hurtige vibrationer, som registreres af mennesket som lys. Det samme gælder de øvrige sanseorganer. Høre-, lugte-, og smagsnerverne adskiller sig kun fra hinanden og fra alle andre nerver i kraft af deres specialisering. Deres opbygning er grundlæggende ens, og de udfører alle deres respektive funktioner på nøjagtig samme måde – ved at overføre vibrationer til hjernen.

Hjernen, som er det primære center i menneskets nervesystem, bliver meget hurtigt påvirket af selv de mindste forandringer i det almindelige velbefindende – navnlig af forandringer, der medfører en forandring i hjernens blodcirkulation. Når blodstrømmen i hovedets blodårer fungerer normalt og regelmæssigt, har hjernen (og dermed hele nervesystemet) mulighed for at arbejde regelmæssigt og naturligt. Men en større eller mindre forandring i den naturlige cirkulation – uanset om det er kvantiteten, kvaliteten eller hastigheden, der ændres – medfører straks en tilsvarende virkning i hjernen og via den en virkning på nerverne i hele den fysiske krop.

Hvis der eksempelvis føres for meget blod til hjernen, medfører det ophobninger i blodkarrene, og dermed opstår der uregelmæssigheder i hjernens funktion. Hvis der føres for lidt blod til hjernen – og dermed til nervesystemet – skaber det først irritation og derefter afspænding. Blodets kvalitet har også stor betydning. Når blodet strømmer gennem kroppen, har det to hovedfunktioner – at bringe ilt til kroppens forskellige organer og at forsyne dem med næring.

Hvis ilttilførslen til hjernen reduceres, sker der en ophobning af kulsyre, som resulterer i tyngdefornemmelse og en unaturlig form for afspænding. Et almindeligt eksempel er den følelse af sløvhed og søvnighed, der opstår, når man opholder sig i et overfyldt og dårligt ventileret lokale. Årsagen er, at ilten i lokalet er ved at være opbrugt af det store antal menneskers konstante indånding og udånding. Hjernen modtager ikke den nødvendige portion ilt, og derfor er den ude af stand til at udføre sit arbejde i det normale tempo.

Hjernens funktionsevne påvirkes også af hastigheden af blodstrømmens bevægelse gennem årerne. Hvis hastigheden bliver for høj, fremkalder den feber. Hvis den er for lav, udløser den en træthedstilstand. Det er derfor sandsynligt, at hjernen – som alle fysiske indtryk *skal* passere igennem – meget let kan forstyrres og begrænses i nøjagtig udførelse af funktionerne på grund af tilsyneladende ubetydelige årsager – årsager, som man sandsynligvis meget sjældent bemærker selv i de vågne timer – og som man uden tvivl er helt uvidende om under søvnen.

Det er desuden vigtigt at bemærke endnu en egenskab ved den fysiske "mekanisme", for den har en mystisk tilbøjelighed til automatisk gentagelse af de vibrationer, som den er vant til at respondere på.

Alle disse reaktioner er karakteristiske træk ved hjernen, og reaktionerne er fuldstændig uafhængige af viljen – og som regel er de næsten umulige at overvinde. Som det vil fremgå af det følgende, spiller disse reaktioner en langt større rolle under søvnen end i det vågne liv.

2. Æterisk

Indtryk modtages ikke alene gennem hjernen. Æterlegemet har næsten samme form som den fysiske krop, og det omslutter og gennemtrænger den fysiske krop. Æterlegemet har således en genpart af den fysiske hjerne – som i virkeligheden ikke er mindre fysisk end den fysiske hjerne. Den eneste forskel er, at den æteriske hjerne består af stof, der er finere end det luftformige.

Hvis man ved hjælp af psykiske evner iagttager et nyfødt barns fysiske krop, vil man se, at det ikke alene gennemstrømmes af astralt stof af alle syv tæthedsgrader, men også af de fire forskellige grader af æterisk stof. Når man følger de indre legemer tilbage til deres oprindelse, ser man, at æterlegemets form stammer fra sjælen, og at æterlegemet fungerer som støbeform for det fysiske legeme. Man ser også, at æterlegemet er dannet af Karmas Herrer. Det astrale stof samles af den inkarnerende sjæl, mens den passerer gennem astralplanet. Det sker naturligvis ikke bevidst, men automatisk. Det, der samles, er i virkeligheden kun menneskets følelsesmæssige tendenser, for de er "frø", der har ligget "sovende" under sjælens liv på endnu dybere eksistensplaner, for på de dybere niveauer manglede disse "frø" den nødvendige stoftype, og derfor havde de ikke mulighed for at spire og gro.

Æterlegemet omtales ofte som redskab for menneskets vitale kraft (som på sanskrit kaldes "prana"), og ethvert menneske med udviklede psykiske evner kan se, at det er en kendsgerning. Den clairvoyante vil være i stand til at se dette næsten formløse og alligevel stærkt lysende og aktive livsprincip, der kontinuerligt strømmer ind i Jordens atmosfære fra Solen. Man kan iagttage, hvordan den æteriske del af milten absorberer den indstrømmende universelle livskraft og omdanner den til prana, så livskraften hurtigt kan assimileres i det fysiske legeme. Man kan iagttage, hvordan pranaen strømmer som små rosarøde kugler langs alle nervebaner, og man ser, hvordan der sker en opblussen af liv og sundhed, som gennemstrømmer atomerne i æterlegemet. Man vil desuden se, hvordan den overskydende prana – efter at de rosenfarvede partikler er blevet absorberet – udstråler fra legemet i alle retninger som blåligvidt lys.

Hvis man går dybere i undersøgelsen af denne livskraft, vil man se, hvorfor overførslen af indtryk til hjernen i højere grad afhænger af pranaens regelmæssige strøm langs de æteriske nervetråde end af partiklernes vibration i hjernens tætte og synlige stof, sådan som hjerneforskerne almindeligvis forklarer det. Det vil imidlertid

være for omfattende at give en detaljeret beskrivelse af de mange eksperimenter, der bekræfter denne teori, men et eller to ukomplicerede eksempler vil være tilstrækkeligt til at forstå, hvad det er, der sker.

En finger kan blive så stiv af kulde, at man ikke kan føle med den. Den samme mangel på følelse kan hurtigt skabes af en fokuseret magnetisør¹. Ved hjælp af nogle få strygninger langs forsøgspersonens arm vil magnetisøren være i stand til at skabe en tilstand i armen, der gør det muligt at stikke nåle i den eller brænde den med ild, uden at personen oplever smerte.

Hvorfor føler forsøgspersonen intet? Nervetrådene er der jo stadig! Og selvom man i det første tilfælde kan påstå, at den følelsesløse tilstand skyldes kulden, som får blodet til at trække sig væk fra årerne, kan det ikke være årsagen i tilfældet med magnetisøren, for her har armen hele tiden den samme temperatur og blodet cirkulerer, som det plejer.

En clairvoyant forsker vil fortælle, at når den frosne finger opleves som død, og blodet ikke er i stand til at strømme gennem årerne, skyldes det at pranaen – den rosenrøde livskraft – ikke længere løber langs nervebanerne. Det er nemlig vigtigt at forstå, at selvom stof i æterisk tilstand er usynligt for det fysiske syn, så er det stadig fysisk, og derfor kan det naturligvis påvirkes af fysisk kulde og fysisk varme.

I det andet tilfælde vil den clairvoyante fortælle, at når magnetisøren foretager sine strygninger og gør forsøgspersonens arm følelsesløs, så er forklaringen, at magnetisørens egen nerveæter (eller *magnetisme*, som den ofte kaldes) strømmer ind i armen og midlertidigt fortrænger personens egen nerveæter. Armen er stadig varm og levende, fordi der stadig strømmer prana langs nervebanerne. Men da det ikke længere er personens *egen* prana, kan den ikke længere overføre indtryk til hjernen, og derfor modtager hjernen ingen informationer om smertepåvirkninger i armen. Det er derfor indlysende, at selvom det ikke er selve pranaen, der overfører ydre indtryk til menneskets hjerne, så er tilstedeværelsen af prana en absolut nødvendighed for en præcis overføring langs nervebanerne.

En forandring i blodcirkulationen påvirker det tætte fysiske stof i hjernen, og det medfører, at tilliden til de indtryk, der modtages gennem hjernen, reduceres. Det samme gælder i det finere fysiske stof i den æteriske del af hjernen, når der opstår en forandring i livsstrømmens mængde eller hastighed.

Hvis mængden af nerveæter eksempelvis – af en eller anden årsag – synker under gennemsnittet, føler man øjeblikkelig fysisk afmatning og træthed. Og hvis cirkulationshastigheden forøges, resulterer det i overfølsomhed, der kan skabe irritabilitet, nervøsitet og måske endda regulært hysteri. I denne tilstand er et menneske ofte mere sensitiv for indtryk end normalt. Det er årsagen til, at et menneske, der er svækket af sygdom, ofte ser syner eller skikkelser, som andre mennesker ikke ser.

Hvis mængden af prana er reduceret og hastigheden desuden er nedsat, mærker mennesket alvorlig afmatning. Det bliver mindre følsomt overfor *ydre* påvirkninger, og det vil have en generel følelse af at være alt for svag til at engagere sig i alt, hvad der sker omkring det.

1 En person, der eksperimenterer med magnetisme hos mennesker.

Man skal desuden huske, at hjernens æteriske og fysiske stof i virkeligheden begge er dele af den samme fysiske organisme. Derfor kan den ene ikke påvirkes, uden at der øjeblikkeligt sker en reaktion i den anden. Og derfor kan man ikke være sikker på, at indtrykkene overføres korrekt gennem denne "mekanisme", medmindre begge er i balance og fungerer fuldstændig normalt. En uregelmæssighed i en af delene kan meget hurtigt svække og forstyrre modtageligheden, og dermed skabes der fordrejede eller forstyrrede forestillinger af alt, som transmitteres til hjernebevidstheden. Og så er hjernen oven i købet væsentligt mere udsat for denne type misforståelser under søvnen end i vågen tilstand.

3. Astral

Der skal også tages hensyn til en anden "mekanisme" i menneskets opbygning – nemlig astrallegemet eller følelseslegemet. Som navnet antyder, består astrallegemet af astralt stof. Mennesket er til stede i dette legeme, når det i søvnen eller efter døden befinder sig på astralplanet. På samme måde har mennesket behov for et fysisk legeme, når det skal være til stede på det fysiske plan. Mennesket er ikke disse legemer. Mennesket *bruger* disse legemer.

De åndsvidenskabelige studier bliver meget nemmere, hvis man altid opfatter menneskets forskellige legemer som *sjælens* manifestation på de respektive eksistensplaner. Hvis man for eksempel altid husker, at sjælens legeme er kausallegemet, som den reinkarnerende sjæl beliver på det plan, der er sjælens sande hjem. Kausalplanet udgør de tre højere trin af det syvdelte mentalplan. Når sjælen lader et aspekt af sig selv stige ned på lavere planer, må den danne et legeme af planernes stof for at kunne fungere på disse eksistensplaner. Det stof, som sjælen trækker til sig på mentalplanet – planet umiddelbart under kausalplanet – fungerer som sjælens mentallegeme og evnen til at tænke. Når sjælen stiger ned på astralplanet – trinnet umiddelbart under mentalplanet – danner den et astrallegeme af astralplanets stof og dermed evnen til at føle – men samtidig bevarer sjælen naturligvis de andre legemer. Når sjælen stiger ned til det laveste og tætteste plan, danner den et fysisk legeme i midten af kausallegemet, og på denne måde er sjælen i besiddelse af redskaber, der gør det muligt for den at tænke, føle og handle.

Astrallegemet er mere sensitivt overfor ydre indtryk end det fysisk-æteriske legeme, fordi astrallegemet er center for menneskets følelser, ønsker og begær. Alene ved hjælp af denne forbindelse kan sjælen samle erfaringer i det fysiske liv. Astrallegemet er særligt modtageligt for indflydelse fra passerende tankestrømninger, og når tankelivet ikke aktivt kontrollerer følelseslivet, modtager astrallegemet konstant følelsesmæssige stimulanser udefra og responderer på dem. Denne funktion er – ligesom alle andre funktioner – lettere at påvirke, når det fysiske legeme sover. At det er en realitet, er bevist ved mange eksperimenter og observationer. En af disse observationer drejer sig om en mand, der havde været alkoholiker, og han fortalte om vanskelighederne ved at komme ud af sit misbrug. Han forklarede, at efter en lang periode med total afholdenhed lykkedes det for ham at slippe helt fri af det fysiske begær efter alkohol. Når han var vågen, følte han direkte afsky for alkohol. Men når han sov, drømte han ofte, at han drak, og i drømmetilstanden følte han den gamle glæde ved sin beruselse.

Om dagen var hans begær tilsyneladende under viljens kontrol, og tilfældige begærimpulser prellede af. Men når astrallegemet under søvnen var frigjort fra den fysiske krop, havde hans vilje ikke samme kontrol over begærlivet, og den vane, han havde indarbejdet i sit astrallegeme, viste igen sin styrke, og derfor oplevede han, at han hurtigt gav efter for det uheldige karaktertræk.

3. KAPITEL

SJÆLEN

De forskellige legemer og funktioner er i virkeligheden blot sjælens redskaber – selvom dens kontrol over dem ofte er temmelig ufuldkommen. Det er vigtigt at forstå, at sjælen *ikke* er fuldkommen. Den er også under udvikling, og for de fleste menneskers vedkommende er den kun en spire til det, som den i fremtiden vil udvikle sig til at blive.

En stanze i *Dzyans Bog* fortæller: *”De, som kun modtog en gnist, forblev blottet for kundskab – gnisten brændte svagt”*. H.P. Blavatsky forklarer det på denne måde i *Den Hemmelige Lære*: *”De, som kun modtog en gnist, er gennemsnitsmenneskeheden, og de skal erhverve deres intelligens i løbet af den nuværende evolution²”*. For de flestes vedkommende ulmer gnisten kun, og det vil tage mange tidsaldre, før evolutionens langsomme vækst forvandler den til en lysende flamme.

Der findes utvivlsomt åndsvidenskabelig litteratur, som påstår, at menneskets sjæl ikke har behov for udvikling, fordi den allerede er fuldkommen og endog er guddommelig på sit eget plan. Denne påstand henviser imidlertid ikke til sjælen, men til et bevidsthedsniveau et stykke over sjælen. Dette høje bevidsthedsniveau kaldes *atma*. *Atma* er den guddommelige vilje og hensigt, som i allerhøjeste grad befinder sig langt over menneskets fatteevne.

Den reinkarnerende sjæls formål er *udvikling*, og dens evolutionsproces ses tydeligt af clairvoyante forskere, som har udviklet den psykiske synsevne til et niveau, der gør det muligt at iagttage, hvad der foregår på mentalplanets højere trin. Det relativt permanente kausallegeme er opbygget af dette plans stof, og det er et legeme, som mennesket beliver indtil slutningen af hele menneskets *individuelle* evolution. Men selvom ethvert individualiseret menneske har et kausallegeme, er kausallegemernes udseende på ingen måde ikke ens. Hos det gennemsnitlige, uudviklede menneske er kausallegemet i virkeligheden vanskeligt at få øje på for den clairvoyante forsker, for disse menneskers kausallegemer er ikke andet end en farveløs hinde – præcis tilstrækkeligt til at holde sammen på og danne en reinkarnerende individualitet – men heller ikke mere. (se C.W. Leadbeater: *Det Synlige og det Usynlige Menneske*, tavle 5).³

Så snart et menneske begynder at udvikle åndelighed, sker der en forandring. Sjælen begynder at få en mere permanent og selvstændig karakter. Den præges efterhånden af de erfaringer, som hver af sjælens mange personligheder har udviklet gennem inkarnationernes mange prøver og samspillet med det omgivende miljø. Denne karakter viser sig i kausallegemets størrelse, farve, glans og kontur – og på samme måde kan man se personlighedens karakter i mentallegemet. Men kausallegemets struktur og udseende er naturligvis langt finere og smukkere (se C.W. Leadbeater: *Det Synlige og det Usynlige Menneske*, tavle 21).

² H.P. Blavatsky anvender ordet *”manvantara”*, der er betegnelsen for en nærmere bestemt manifestationsperiode.

³ *”Det Synlige og det Usynlige Menneske”* kan frit downloades som e-bog fra VisdomsNettet – www.visdomsnettet.dk

Kausallegemetets natur er også anderledes end legemerne under det. Under almindelige omstændigheder kan kun positive egenskaber manifestere sig gennem kausallegemet. De mest primitive mennesker ses sædvanligvis kun som fuldkomment udviklede væsener på dette plan. Selv om karaktersvagheder gentages liv efter liv, kan de aldrig påvirke dette ophøjede legeme. Gentagelsen gør det kun mere og mere vanskeligt at udvikle de modsatte karakterstyrker.

På den anden side vil vedholdende udvikling af en karakterstyrke hurtigt kunne ses i kausallegemet. Hvis man iagttager en discipel, der har gjort store fremskridt på udviklingsvejen, er kausallegemet et overjordisk smukt syn (se C.W. Leadbeater: *Det Synlige og det Usynlige Menneske*, tavle 26). Og en mesters legeme er en ufattelig sfære af levende lys, og auraens strålende skær kan umuligt beskrives med ord. Den, som bare én gang har set dette ophøjede syn, og som desuden kan se mennesker på alle udviklingens stadier imellem dette og det almindelige menneskes farveløse hinde, kan aldrig komme i tvivl om den reinkarnerende sjæls evolutionsproces.

Sjælens magt over de forskellige legemer er naturligvis begrænset på de tidligere udviklingsstadier. Som regel er hverken tanker eller følelser helt under kontrol, for gennemsnitsmennesket gør stort set ingen forsøg på at kontrollere dem. Det lader sig drive rundt i manegen af impulserne fra de lavere tanker og begær. Under søvnen er mentallegemet og astrallegemet derfor tilbøjelige til at handle på egen hånd. Og det betyder, at menneskets åndelige udviklingsniveau er en af de faktorer, man må tage i betragtning, når spørgsmålet om drømme undersøges.

Det er også af betydning at forestille sig sjælens rolle, når mennesket danner sine forestillinger om fysiske genstande. Man må huske, at det eneste nervetrådene gør, er at overføre indtryk til hjernen, mens det er sjælens opgave at bearbejde indtrykkene ved hjælp af tanken, klassificere dem og kombinere dem.

Når man eksempelvis ser et hus og et træ, genkender man dem øjeblikkeligt. Alligevel bliver det indtryk, der overføres via øjnene, meget mangelfuldt. Bestemte lysfrekvenser – det vil sige æterbølger, som vibrerer i et bestemt indbyrdes forhold – tilbagekastes fra huset og træet, og de rammer øjets nethinde, hvorefter de sensitive nervetråde omhyggeligt meddeler disse vibrationer til hjernen. Men hvad fortæller de? De meddelelser, der overføres, er forskellige farvepunkter, der er afgrænset af mere eller mindre faste konturer. Og det er tankesindet, som på grund af tidligere erfaringer er i stand til at bestemme, at den firkantede hvide genstand er et hus, og at den brunlige og grønne genstand er et træ – og at de sandsynligvis begge har en bestemt størrelse, og at de befinder sig i en bestemt afstand fra iagttageren.

Et menneske – der er født blind og som får sit syn ved hjælp af en operation – er i lang tid ikke klar over, hvad det ser, og det er heller ikke i stand til at bedømme afstande. Det samme gælder for et spædbarn. Det kan finde på at gribe efter genstande – som for eksempel Månen – der befinder sig langt udenfor rækkevidde. Når barnet vokser op, lærer det imidlertid ved gentagelse og gennem erfaringer instinktivt at bedømme den sandsynlige afstand og størrelse af de former, der iagttages. Alligevel kan selv voksne mennesker meget let blive narret med hensyn til afstand og størrelse af en ukendt genstand – navnlig hvis den ses i svag belysning.

Konklusionen er, at det, man ser, ikke er tilstrækkeligt til at sikre en nøjagtig iagttagelse. Sjælens skelneevne, som fungerer via tanken, må også bearbejde det, der ses. Denne skelneevne er ikke et medfødt instinkt, der fungerer perfekt

fra begyndelsen, men den er et resultatet af en ubevidst sammenligning af en omfattende mængde data og en stor erfaringsmængde.

Disse informationer er en forudsætning for at kunne forstå næste afsnit af bogen.

4. KAPITEL

TILSTANDEN UNDER SØVNE

Clairvoyante forskere har adskillige gange dokumenteret, at når et menneske falder i dyb søvn, så trækker det næsten altid de højere principper ud af kroppen og ind i astrallegemet, som svæver omkring i det fysiske legemes umiddelbare nærhed. Det er i virkeligheden denne tilbagetrækningsproces, der kaldes "at falde i søvn". Når man ønsker at forstå drømmefænomenet, må man derfor huske, hvordan både sjælen og dens forskellige legemer påvirkes af processen.

I det tilfælde, der nu skal undersøges, er udgangspunktet derfor, at forsøgspersonen befinder sig i dyb søvn. Det fysiske-æteriske legeme ligger afslappet i sengen, mens bevidstheden i astrallegemet svæver lige over det. Spørgsmålet er nu: Hvad er de adskilte princippers tilstand og bevidsthed under disse omstændigheder?

1. Hjernens

Når sjælen i en periode giver slip på kontrollen over sin fysiske hjerne, bliver hjernen ikke totalt ubevidst eller bevidstløs, som man måske skulle forvente. Forskellige eksperimenter har bevist, at det fysiske legeme har en slags selvstændig tåget cellebevidsthed, der fungerer uafhængig af sjælens bevidsthed.

Reaktionen fra cellebevidstheden kan eksempelvis iagttages i forbindelse med en tandudtrækning, der udføres under bedøvelse med lattergas. Det fysiske legeme udstøder ofte et sanseløst råb og hænderne løftes rådvildt op til munden. Derfor kan man se, at et eller andet er bevidst i det øjeblik, tanden trækkes ud. Men når sjælen kort tid efter igen får kontakt med det fysiske legeme, viste det sig, at intet fra operationen blev registreret i bevidstheden. Disse spontane bevægelser kaldes sædvanligvis "refleksbevægelser", og de fleste har vænnet sig til at acceptere denne "forklaring", som om det var den eneste mulige forklaring, men det skyldes, at de ikke ved, hvad der i virkeligheden foregår.

Under søvnen er bevidstheden stadig til stede i den fysiske hjerne, selvom sjælen i astrallegemet svæver over det fysiske legeme, men forbindelsen til hjernen er naturligvis betydelig svækket. Derfor har alle de tidligere nævnte årsager mulighed for at påvirke hjernen i langt højere grad. Den mindste forandring i blodtilførslen eller blodcirkulationen vil altid skabe markante uregelmæssigheder, og det er grunden til, at fordøjelsesproblemer, der påvirker blodstrømmen, er årsag til urolig søvn eller endog mareridt.

Men denne underlige tågede bevidsthedstilstand har mange gådefulde sider, selv når den ikke bliver forstyrret. Drømmefunktionen ser umiddelbart ud til delvis at være automatisk, og resultaterne er ofte usammenhængende, meningsløse og håbløst forvirrende. Det er ud til, at drømmefunktionen kun er i stand til at opfatte en tanke i form af en scene, hvor den selv har hovedrollen, og derfor omdannes alle impulser – uanset om de kommer indefra eller udefra – straks til billeder. Det er umuligt for drømmefunktionen at forstå abstrakte tanker eller erindringer, for de omdannes øjeblikkeligt til billeder. Hvis eksempelvis en tanke om berømmelse blev

antydning for denne bevidsthed, ville den tage form som en eller anden berømt, der viste sig for drømmeren. En hadefuld tanke ville tage form som en scene, hvor en fiktiv person viste voldsomt had over for den sovende.

Desuden kan enhver tankeimpuls fra de nærmeste omgivelser blive opfanget af den drømmende bevidsthed. Hvis man i vågen tilstand tænker på Kina eller Japan, er tankerne straks i disse lande, men man er bevidst om, at det fysiske legeme stadig er nøjagtig, hvor det er. I den drømmende bevidsthedstilstand er der imidlertid ingen skelnende sjæl, der kan sammenholde de ubearbejdede impulser, og derfor vil en tilfældig tanke, som vækker forestillinger om Kina eller Japan, blive omdannet til en scene, hvor drømmeren oplever, at man faktisk *er* i disse lande, og man befinder sig pludselig i fremmedartede omgivelser.

Mange har undret sig over, at selvom denne form for pludselige skift igen og igen forekommer i drømme, så bliver den sovende aldrig overrasket over de helt uventede skift. Fænomenet er nemt at forklare. Den fysiske hjernes cellebevidsthed er ikke i stand til at fortolke en følelse som overraskelse. Hjernen registrerer simpelthen de billeder, den modtager. Den har ingen evne til at vurdere og sortere – hverken i impulsernes følgerække eller mangel på logisk rækkefølge.

Tankeforbindelsernes lov arbejder desuden på en måde, som er en anden årsag til den mystiske forvirring, der findes i denne "halve bevidsthed". I vågen tilstand kender alle den spontane virkning af denne lov, for alle har oplevet, hvordan et tilfældigt ord, en tone eller duften fra en blomst kan være tilstrækkelig til i tanken at genskabe en kæde af for længst glemte erindringer. I den sovende hjerne fungerer denne lovmæssighed mere effektivt end i den vågne, men den fungerer under alvorlige begrænsninger. Enhver tankeforbindelse af denne type – uanset om den er abstrakt eller konkret – former en række billedkombinationer. Da menneskets tankeforbindelser snarere er udtryk for samtidighed end for sekvenser, der – selvom de i virkeligheden er totalt usammenhængende – strømmer ind i bevidstheden i kronologisk orden, kan man let forestille sig, at det hele bliver en kaotisk rodebutik, fordi antallet af billeder praktisk talt er uendeligt – og alt, hvad der huskes, viser sig altid i form af billeder. Derfor er det indlysende, at rækkefølgen af disse billeder ikke kan genskabes i hukommelsen, fordi den orden, der skal genskabes, ganske enkelt ikke eksisterer. Selvom mennesket i vågen tilstand kan have nemt ved at huske rækkefølgen af eksempelvis sætninger og vers – som det måske kun har hørt en enkelt gang – er det derimod umuligt for hukommelsen nøjagtigt at genskabe sammenhængen i et virvar af meningsløse ord, fordi hukommelsen mangler et redskab, der kan organisere billederne.

En andet kendetegn ved denne mystiske hjernebevidsthed er, at mens den er utrolig følsom overfor selv de svage ydre påvirkninger – for eksempel lyd eller berøring – så forstørrer og fordrejer den disse impulser i en næsten ufattelig grad. Mange, som skriver om drømme, giver eksempler på dette fænomen, og hvis man er interesseret i emnet, vil man sandsynligvis genkende det fra egne oplevelser.

Et kendt eksempel handler om en mand, som havde et uhyggeligt mareridt, hvor han oplevede, at han blev hængt – fordi skjortekraven var for stram. En anden forstørrede et lille nålestik til et skæbnsvangert kårdestød i en duel. En tredje fik et forsigtigt nap, som blev dramatiseret til at et bid af et vildt dyr.

En forfatter fortæller, at en del af hovedgærdet på hans seng engang løsned sig og faldt ned over hans hals, som det kun berørte ganske let. Denne lette berøring skabte

straks en frygtelig drøm om den franske revolution, hvor han blev halshugget. En anden forfatter skrev, at han ofte vågnede med en forvirret erindring om drømme, som var fyldt af støj, højlydte stemmer og tordenskrald, og i lang tid var han ude af stand til at opspore, kilden til lydene. Men til sidst lykkedes det ham at sætte dem i forbindelse med en susende lyd i øret, fordi det blev trykket mod pudsen – og sandsynligvis stammede lydoplevelsen fra blodcirkulationen. Lyden mindede om den susen, man kan høre, når man holder en konkylie for øret – men i dette tilfælde var lyden tydeligere.

Det må nu være klart, at alene den fysiske hjerne skaber så stor forvirring og så dramatiske overdrivelser, at hjernens funktioner alene forklarer mange drømmefænomener. Men den fysiske hjerne er kun en af de faktorer, der må tages i betragtning.

2. Den æteriske hjerne

Det er klart, at æterlegemet – den del af organismen, der er så sensitiv over for enhver indflydelse i vågen tilstand – må være endnu mere modtagelig under søvnen. Når en clairvoyant undersøger den æteriske hjerne under søvnen, ser forskeren hvirvlende tankestrømme, der uafbrudt farer igennem den – ikke nødvendigvis den sovendes egne tanker – for hjernen har ingen selvstændig tænkeevne – men andres tilfældige tanker, som altid svæver omkring sovende mennesker.

De, der studerer åndsvidenskab, ved, at "tanker er former", fordi enhver tanke kommer til udtryk i elementalessens. Tankeformen er reelt en slags midlertidigt levende væsen med en livslængde, der står i forhold til energien og intensiteten i den tankeimpuls, der skabte den. Mennesker lever derfor midt i et hav af andre menneskers tanker, og uanset om man er vågen eller sovende, strømmer de ustandselt gennem hjernes æteriske genpart.

Så længe mennesket selv tænker, og derved holder hjernen beskæftiget, er den stort set utilgængelig for den konstante tankestrøm udefra. Men i samme øjeblik hjernen går i tomgang, begynder disse kaotiske tanker at strømme igennem den. De fleste af tankerne farer ubearbejdede og næsten umærkeligt igennem den æteriske hjerne, men nu og da opfanger den en tanke, der aktiverer nogle vibrationer, som den æteriske del af hjernen er vant til at respondere på. Den griber straks denne tanke, stimulerer den og gør den til sin egen. Den trækker hurtigt andre tanker med sig, og en hel tankerække er dermed sat i gang – indtil den eventuelt toner bort, hvorefter den afbrudte strøm af uvedkommende tanker igen begynder at strømme igennem hjernen.

De fleste mennesker ved, at hvis de vil vogte over, hvad de plejer at kalde deres hemmelige tanker, at disse for en stor del er sammensat af en tilfældig strøm af denne art – at det overhovedet ikke er deres egne tanker, men simpelthen andre menneskers bortkastede brudstykker. Gennemsnitsmennesket har ikke nogen som helst kontrol over sine tanker, og det ved ikke nøjagtigt, hvad det tænker på i et givet øjeblik, eller hvorfor det tænker på et eller andet. I stedet for at rette sin tanke på et bestemt punkt, får den frit løb efter dens eget forogdtbefindende.

Resultatet er, at hvis mennesket for en gangs skyld ønsker at tænke sammenhængende på et eller andet emne, er det praktisk talt ude af stand til at gøre det. Mange forskellige omstørende tanker strømmer uindbudt ind fra alle sider, og da mennesket er ude af stand til at kontrollere sine tanker, magter det ikke at standse den rivende tankestrøm. Dette menneske ved ganske enkelt ikke, hvad virkelig

koncentreret tænkning er. Og det er denne mangel på koncentration – denne svaghed i tanke og vilje – der gør de fleste forsøg på åndelig udvikling så vanskelige for gennemsnitsmennesket. Da der på det nuværende stadie af verdensevolutionen skabes flere negative end positive tanker, åbner denne svaghed for mange forskellige former for fristelser.

Under søvnen er den æteriske del af hjernen i langt større omfang overladt til disse tankestrømme end i menneskets vågne tilstand, fordi bevidstheden primært er fokuseret i astrallegemet under søvnen. Nye eksperimenter har afsløret en bemærkelsesværdig kendsgerning, for når tankestrømmene lukkes ude fra denne del af hjernen, bliver den bestemt ikke passiv. Den begynder meget langsomt og drømmende at udvikle selvstændige billeder fra sit forråd af erindringer fra fortiden. Der vil blive givet eksempler på disse eksperimenter senere.

3. Det astrale legeme

Som tidligere nævnt er sjælen levende og bevidst til stede i astrallegemet under søvnen. Clairvoyante forskere kan se astrallegemet svævende over det sovende fysiske legeme, der ligger i sengen. Astrallegemets udseende varierer meget i forhold til det udviklingsstrin, sjælen har opnået. Når det drejer sig om primært ubevidste mennesker, ses astrallegemet som en svævende tågehvirvel med en temmelig grov oval form med en meget uregelmæssig og ubestemt kontur. Skikkelsen inde i tågen (det fysiske legemes astrale genpart) er ligeså diffust, men sædvanligvis er det dog til at få øje på.

Astrallegemet er kun modtageligt for grove og voldsomme begær impulser, og det er ude af stand til at bevæge sig mere end nogle få meter væk fra det fysiske legeme. Men efterhånden som evolutionen skrider frem bliver den ægformede aura mere og mere tydelig i konturen, og skikkelsen inde i auraen kommer mere og mere til at ligne det fysiske legeme. Samtidig øges astrallegemets sensitivitet gradvis, indtil legemet øjeblikkeligt reagerer på vibrationer fra alle astralplanets syv underplaner – finere såvel som grovere. I et højt udviklet menneskes astrallegeme vil der imidlertid ikke være stof, der er tilstrækkeligt groft til at respondere på de lavere underplaners vibrationer.

Evnen til at bevæge sig fra et sted til et andet bliver langt større. Astrallegemet kan uden besvær "rejse" til steder, der befinder sig i betydelig afstand fra den fysiske krop. Og det vender tilbage med mere eller mindre klare indtryk af steder og mennesker, det har besøgt. Astrallegemet er altid stærkt modtageligt for indtryk fra tanker eller ideer, som har relation til begær, men hos nogle mennesker kan de ønsker, som nemmest skaber respons, være højere end hos andre.

4. Bevidstheden under søvnen

Selvom den tilstand, som astrallegemet befinder sig i under søvnen, forandres betydeligt, efterhånden som evolutionen skrider frem, så forandres sjælels tilstand endnu mere. Når astrallegemet befinder sig i den svævende tågetilstand, "sover" bevidstheden faktisk ligesom det fysiske legeme. På astralplanet er bevidstheden uimodtagelig for indtryk, og selvom en tanke tilfældig skulle nå den, vil den – fordi den ikke har kontrol over den fysiske krop – ikke være i stand til at påvirke den fysiske hjerne, sådan at det huskes i vågen tilstand. Hvis et menneske på dette udviklingsstrin overhovedet kan huske noget, som det har oplevet under søvnen, vil det næsten altid være resultatet af et indtryk, der er påført den fysiske hjerne – indefra eller udefra – eller en eller anden erfaring, der stammer fra et tidligere liv. Sovende mennesker har bevidstheder på alle stadier, der strækker sig fra en

tilstand af fuldstændig glemsel til fuldkommen bevidsthed – selvom det sidste er sjældent. Selv et menneske, som er tilstrækkeligt vågen til at erfare det astrale liv, kan være (og er ofte) ude af stand til at beherske hjernen så meget, at det kan standse strømmen af selvmodsigende tankebilleder og påvirke dem i en ønsket retning. Og derfor har mennesket, når det fysiske legeme vågner, kun en forvirret erindring – eller slet ingen – om, hvad bevidstheden oplevede, selvom det har stor betydning for mennesket.

Bevidstheden kan ikke alene besøge fjerne astrale egne af ubeskrivelig skønhed. Den kan også møde venner og udveksle tanker med dem – uanset om de er fysisk levende eller døde. Den kan møde mennesker med langt større viden og erfaring. Den kan modtage advarsler eller få instruktioner fra disse mennesker, og den kan hjælpe og trøste mennesker, som ved mindre end den selv. Bevidstheden kan også komme i forbindelse med ikke-menneskelige væsener af forskellig slags – med naturånder, kunstige elementaler eller (selvom det er meget sjældent) med devaer. Bevidstheden udsættes for alle mulige påvirkninger – positive eller negative – opbyggende eller nedbrydende.

Sjælens metafysiske opfattelse af tid

Hvad enten mennesket husker noget, når det er vågent eller sover, begynder det menneske, der er fuldt bevidst på astralplanet, at forstå nogle af sjælens evner, som langt overstiger de evner, den er i besiddelse af i de lavere verdener, fordi sjælens bevidsthed fungerer anderledes, når den er frigjort fra det fysiske legeme. Opfattelsen af tid og rum er totalt anderledes end i vågen tilstand. Gennemsnitsmennesket oplever, at hverken tid eller rum eksisterer.

Selvom spørgsmålet er meget interessant, er det ikke hensigten at tage hul på en debat om tiden eksisterer – eller om tidsoplevelsen kun er udtryk for en begrænsning af den lavere bevidsthed, som oplever at alt, hvad man kalder tid – fortid, nutid og fremtid – i virkeligheden kun er ét evigt nu. Formålet er kun at fortælle, at når sjælen er frigjort fra de fysiske lænker – når mennesket sover, er i trance eller dødt – ser det ud til, at sjælen bruger en metafysisk målestok for tid, som intet har tilfælles med den almindelige fysiske opfattelse. Der kan gives hundreder af eksempler, der indikerer, at det er en kendsgerning. Det vil imidlertid være tilstrækkeligt med to eksempler. Det første er meget gammelt, og det andet handler om en begivenhed, der skete for knap så lang tid siden, og som aldrig har været offentliggjort.

Illustrerende eksempler

Det siges, at der i Koranen er en smuk fortælling om et besøg, som profeten Muhammed en morgen aflagde i Himlen. Under dette besøg så han mange forskellige egne og fik en meget omhyggelig forklaring på dem alle. Han havde også flere lange samtaler med forskellige englevæsener, men da han vendte tilbage til sin fysiske krop, var hans seng stadig varm, og han forstod, at der kun var gået nogle få sekunder. Desuden siges det, at vandet endnu ikke var løbet helt ud af en krukke, som ved et uheld væltede, da han begyndte "rejsen".

En egyptisk sultan mente, at det var umuligt at tro på denne fortælling og han gik så vidt, at han fortalte sin religiøse lærer, at beretningen umulig kunne være sand. Læreren, som var respekteret for sin visdom, sin indsigt i loven og sine mirakuløse evner, besluttede på stedet at bevise for den tvivlende monark, at beretningen bestemt ikke var umulig. Han fik bragt et stort vandfad ind og bad sultanen dyppe sit hoved i vandet og trække det op igen, så hurtigt han kunne.

Sultanen sænkede sit hoved ned i vandet og befandt sig til sin store overraskelse pludseligt på et fuldkomment ukendt sted – på en ensom kyst ved foden af et stort bjerg. Da den første overraskelse havde fortaget sig, dukkede den mest nærliggende tanke op i hovedet på den orientalske monark. Han troede, at han var blevet forhekset, og han forbandede læreren for dette utiltalende bedrag. Tiden gik imidlertid, og han begyndte at blive sulten. Han besluttede sig derfor for at finde et middel livets opretholdelse i dette mærkelige land.

Efter at have vandret omkring i nogen tid traf han nogle mænd, som var ved at fælde træer i en skov, og han henvendte sig til dem og bad om hjælp. De bad ham om at give en hånd med og senere tog de ham med til den by, hvor de levede. Her boede han og arbejdede i nogle år, opsparede efterhånden penge og giftede sig til sidst med en ung enke. Sammen med hende tilbragte han mange lykkelige år i ægteskabeligt samvær. Han fik ikke mindre end 14 børn, men efter konens død skete der så mange ulykker, at han til sidst igen kom i nød og endnu engang i sin høje alder blev han brændehugger.

Da han en dag gik langs strandbredden, tog han tøjet af og dykkede ned under vandet for at tage et bad – og da han løftede hovedet og gned vandet væk fra øjnene, blev han overrasket over at se, at han befandt sig omgivet af sit gamle hof og med sin mangeårige lærer ved siden af sig – og et vandfad foran sig. Det varede længe før han forstod, at begivenhederne i alle disse år ikke havde været andet end et øjeblikks drøm, der var skabt af lærerens hypnotiske påvirkning – og det eneste, han havde gjort, var hurtigt at dyppe sit hoved i vandfadet og trække det op igen.

Det er en interessant historie, men der er naturligvis intet bevis for, at den er sand. Det forholder sig imidlertid anderledes med en begivenhed, som en kendt naturvidenskabelig forsker oplevede. Han skulle uheldigvis have to tænder fjernet, og han blev bedøvet på sædvanlig måde. Da han var interesseret i parapsykologiske fænomener, besluttede han meget omhyggelig at lægge mærke til sine oplevelser under hele operationen, men da han indåndede lattergassen, kom der en så døsigt tilfredshed over ham, at han glemte sin intention, og tilsyneladende faldt han i søvn.

Næste morgen stod han op og arbejdede som sædvanligt med sine videnskabelige eksperimenter, forelæste for forskellige elevhold osv., men alt sammen med en ejendommelig følelse af forøget evne og glæde. Hver forelæsning var en bemærkelsesværdig bedrift, og ethvert eksperiment førte til nye fantastiske opdagelser. På denne måde gik dag efter dag, uge efter uge i en meget lang periode, selvom den nøjagtige tid er ukendt, indtil han til sidst en dag – da han holdt en forelæsning for "Royal Society" – blev distraheret af en deltagers forstyrrende bemærkning: "Det er forbi nu." Og da han vendte sig om for at se, hvad man mente, hørte han en anden stemme, der sagde: "De er begge ude". Så opdagede han, at han sad i tandlægestolen, og at han havde oplevet denne begivenhedsrige periode på nøjagtig fyrre sekunder. Man kan indvende, at ingen af disse tilfælde var en drøm. Men nøjagtig det samme sker i helt almindelige drømme.

En tysk forfatter, der skrev om dette emne, fortæller, hvordan han som dreng sov sammen med sin bror og drømte, at han var i en mennesketom gade, hvor han blev forfulgt af et frygteligt vildt dyr. Han styrtede af sted i stor rædsel, og han var ude af stand til at skrig, indtil han kom til en trappe, som han løb op ad. Udmattet af frygt og træthed blev han indhentet af dyret og bidt alvorligt i låret. Han vågnede med et sæt og opdagede, at hans bror havde knebet ham i låret, fordi han ville vække ham.

En anden tysk forfatter fortæller om en mand, som vågnede ved, at et skud blev affyret, og skuddet blev afslutningen på en lang drøm, hvor han var en soldat, der havde deserteret og gennemgået frygtelige oplevelser. Han var blevet taget til fange og bragt for retten, dømt og til sidst endelig skudt. Hele dette lange drama gennemlevede han i det øjeblik, hvor han blev vækket ved lyden af skuddet.

En anden beretning handler om en mand, som faldt i søvn i sin lænestol, mens han røg en cigar. Efter at have drømt om et langt begivenhedsrigt liv vågnede han og opdagede, at cigaren endnu var tændt. Og sådan kunne man fortsætte med masser af autentiske beretninger.

Sindets evne til at dramatisere

Udover sindets metafysiske tidsopfattelse er der i nogle af disse beretninger antydning af en anden uforklarlig egenskab, nemlig evnen – eller måske snarere vanen – til øjeblikkeligt at dramatisere. I de nævnte beretninger om skuddet og knebet i låret har man måske bemærket, at den fysiske årsag, der vækkede personen, kom som *kulminationen* på en drøm, der tilsyneladende strakte sig over et betydeligt tidsrum, selvom drømmen i virkeligheden tydeligvis var en følge af selve den fysiske årsag.

Følgerne af den fysiske årsag – hvad enten det er en lyd eller en berøring – overføres til hjernen via nervebanerne. Denne overførsel tager et vist tidsrum – som nævnt kun en brøkdel af et sekund. Men dette lille tidsrum kan måles ved hjælp af instrumenter, der anvendes ved videnskabelige undersøgelser. Sindet er, når det er "adskilt" fra den fysiske krop, i stand til – uden brug af nervebanerne – at opfatte med absolut øjeblikkelighed. Derfor er sindet i en brøkdel af et sekund klar over, hvad der sker, før beskeden når den fysiske hjerne.

I dette ultra korte tidsrum skaber sindet en form for drama eller en serie af scener, som fører op til og kulminerer i den tilstand, der vækker den fysiske krop. Når sindet efter sin opvågning igen er begrænset af den fysiske krop, er det ude af stand til at skelne mellem den subjektive og den objektive verden og forestiller sig derfor, at det har medvirket i sit eget drama i en drøm.

Dette "fænomen" forekommer imidlertid oftest hos sjæle, som er forholdsvis åndeligt uudviklede. Efterhånden som evolutionen skrider frem, og det sande menneske – sjælen – langsomt bliver i stand til at forstå sin position og sit ansvar, løfter det sig op over dette barnlige niveau. Det uudviklede menneske oplever ethvert naturligt fænomen som en myte og dramatiserer enhver begivenhed, det møder. Men det menneske, der har opnået sjælsbevidsthed, er så stærkt optaget af arbejdet på de indre planer, at det ikke bruger energi på disse ting, og derfor drømmer det heller ikke mere.

Sindets evne til prækognition

Et andet resultat, som er en følge af sindets metafysiske opfattelse af tidsmåling, er, at prækognition⁴ i nogen grad bliver mulig. Nutiden, fortiden og delvis fremtiden ligger åben for et menneske, hvis det er i stand til at læse signalerne. Sindet forudser således utvivlsomt nogle gange begivenheder, som kan have betydning for den lavere personlighed, og det presser på for at indprente dem – med større eller mindre succes.

⁴ Prækognition er betegnelsen for forudviden om fremtidige hændelser modtaget af paranormal vej. Der skelnes mellem spontan og eksperimentel prækognition.

Når der er tale om et gennemsnitsmenneske, er der imidlertid mange hindringer, der skal overvindes, og når man tager de mange vanskeligheder i betragtning, kan det ikke undre, at sindet sjældent har held med sit forsøg. Sindet er sandsynligvis endnu ikke engang halvt vågen. Det har knap nok kontrol over de forskellige legemer, og det kan derfor ikke forhindre, at meddelelserne fordrejes eller fejlfortolkes af begæret – eller af tilfældige tankestrømme i den æteriske hjerne – eller af en eller anden let fysisk forstyrrelse, som påvirker det fysiske legeme. Af og til er en korrekt prækognition af en begivenhed blevet gentaget fra nattens oplevelser. Men langt oftere er billedet fordrejet eller uigenkendeligt, og somme tider er alt, hvad der slipper igennem, en svag følelse af en overhængende fare. Men i de fleste tilfælde trænger intet igennem til den fysiske krop.

Det er ofte blevet påstået, at prækognition ganske enkelt er udtryk for tilfældige sammenfald, for hvis disse begivenheder virkelig kan forudses, må de være forudbestemte, og så vil mennesket ikke have nogen fri vilje. Mennesker har uden tvivl en fri vilje, og prækognition er kun delvis muligt. Når det drejer sig om et gennemsnitsmenneske, er prækognition sandsynligvis i meget høj grad mulig, fordi dette menneske ikke har udviklet nogen selvstændig vilje, og derfor bliver det et redskab for "tilfældigheder". Dette menneskes karma anbringer det i bestemte situationer, og deres virkning udgør den vigtigste faktor i dette menneskes liv – endda så meget, at fremtidige hændelser kan forudses med stor nøjagtighed.

Karmiske virkninger stammer fra mange og udviklede årsagsforbindelser, og de karmiske virkninger ligger til grund for et meget stort antal begivenheder i et menneskes liv. Et menneske kan kun i meget ringe grad påvirke de karmiske virkninger, og for en clairvoyant, som har overblik over de karmiske årsager, er det muligt med stor nøjagtighed at forudsige – endda i detaljer – hvad der vil ske i fremtiden. At det er muligt, er igen og igen blevet bevist. Ikke alene på grundlag af profetiske drømme, men for eksempel også via prækognition og clairvoyantes forudsigelser.

Når det gælder et højere udviklet menneske – et menneske med både indsigt og vilje – slår forudsigelsen til gengæld fejl, for dette menneskes liv styres ikke længere udelukkende af karmiske virkninger. De store begivenheder i livet er ganske vist stadig tilrettelagt af fortidens karma, men dette menneske bestemmer selv, hvordan karmaen skal påvirke livet, og de metoder, der anvendes til at imødegå karmaen og muligvis overvinde den, er personens eget ansvar. Derfor kan forudsigelser i bedste fald betragtes som sandsynligheder. Handlingerne i livet bliver derfor ikke blot forventede og forudsigelige reaktioner på virkninger, for de bliver efterhånden årsager, der skabes bevidst, og de danner årsagskæder, som ikke var fastsat i det oprindelige karmiske reaktionsmønster. Derfor kan et højere udviklet menneskes fremtid ikke forudsiges med nøjagtighed.

Et simpelt eksempel kan anvendes som analogi. Hvis man bruger en bestemt kraft til at få en kugle til at rulle, kan man ikke ophæve eller reducere denne kraft, når kuglen først er sat i gang. Men man kan modvirke kraften eller forandre kuglens retning ved at tilføje en ny kraft i en anden retning. Hvis en lige så stor kraft rettes mod kuglen i nøjagtig den modsatte retning, vil kuglen standse. En mindre kraft i samme retning vil reducere kuglens hastighed. En kraft rettet mod kuglen fra siden vil forandre både dens hastighed og dens retning.

Det samme princip gælder karmaloven. Det er indlysende, at kraften fra en mængde årsager i et givet øjeblik kommer til udtryk som en virkning. Hvis den ikke modvirkes,

vil den uundgåelig skabe bestemte resultater. Disse resultater manifesterer sig indefra og ud, og derfor kan de ses på højere planer. Det er årsagen til, at de kan beskrives med stor nøjagtighed. Men det er også indlysende, at et menneske med indsigt og en stærk vilje i høj grad kan påvirke disse resultater ved at sætte nye årsager i bevægelse. Og disse forandringer kan ikke forudses ved hjælp af almindelig clairvoyance, før de nye kræfter er sat i bevægelse.

Eksempler

Følgende to hændelser er udmærkede eksempler på muligheden for prækognition, men de viser samtidig muligheden for at påvirke et potentielt resultat ved hjælp af viljen.

Et medie, der arbejdede med automatskrift⁵, modtog på denne måde en dag en meddelelse fra en kvinde, som han kun havde sporadisk kendskab til. Via automatskrift fortalte hun, at hun var vred og ærgerlig, fordi hun havde planlagt og annonceret et foredrag, men der var ikke en eneste deltager i salen, da foredraget skulle holdes – og selvfølgelig måtte hun aflyse sit foredrag.

Mediet forestillede sig, at meddelelsen hentydede til en tidligere begivenhed, og da han mødte kvinden nogle dage senere, gav han udtryk for sin medfølelse. Kvinden blev meget overrasket, for hun havde endnu ikke holdt det aktuelle foredrag. Hun skulle først holde det i den følgende uge, og hun håbede derfor, at meddelelsen ikke var en profeti. Men det viste sig, at meddelelsen var en profeti. Der var ikke en eneste til stede i salen, og foredraget blev naturligvis ikke holdt – og foredragsholderen var meget skuffet og ulykkelig – nøjagtig som forudsagt i automatskriften. Det vides ikke, hvem der inspirerede mediet til at skrive meddelelsen, men det stammede tydeligvis fra et plan, hvor prækognition er mulig. Det kan – som det blev påstået – have været foredragsholderens sjæl, som ville begrænse skuffelsen ved at forberede hende på den.

Men hvorfor kontaktede sjælen hende ikke direkte? Svaret er naturligvis, at kvinden ikke havde bevidst sjælkontakt, og derfor var hun ikke i stand til at reagere på sjælens impulser. Sensitiviteten hos mediet, som hun kendte, var sandsynligvis den eneste mulige kanal, som sjælen kunne benytte til sin meddelelse. Selvom man måske synes, at metoden er mærkelig, så ved åndsvidenskabeligt studerende, at der findes mange eksempler på, at denne kommunikationsmetode kan være den absolut eneste anvendelige.

Det samme medie modtog ved en anden lejlighed et brev ved hjælp af automatskrift. Det viste sig at være fra en anden kvindelig bekendt. Brevet indeholdt en lang og sørgelig historie fra kvindens nuværende liv. Hun forklarede, at hun befandt sig i en ulykkelig situation, og at hele vanskeligheden oprindelig skyldtes en samtale (som hun beskrev i enkeltheder) med en bestemt person, hvor hun lod sig overtale til at udføre nogle handlinger meget mod sin vilje. Hun fortalte, hvordan en række begivenheder, som skete et år tidligere, var direkte årsag til, at hun lod sig overtale til at udføre disse handlinger, og som desværre kulminerede i udøvelsen af en forfærdelig forbrydelse, som efterfølgende formørkede hendes liv.

Da mediet senere mødte kvinden, fortalte han om brevets indhold. Hun kendte intet til denne historie, og selvom brevets indhold i høj grad gjorde indtryk på hende, blev de enige om, at det nok ingen betydning havde. Til hendes store overraskelse

⁵ Automatskrift forekommer, når et menneske er i stand til at skrive uden selv at kontrollere nedskrivningen.

fandt den forudsagte samtale virkelig sted et stykke tid senere. En ven bønfuldt hende om at involvere sig i nøjagtig den sag, som ifølge profetien ville få en sørgelig afslutning. Under normale omstændigheder ville hun have givet efter, men med profetien i frisk erindring troede hun ikke på sin egen dømmekraft. Derfor stod hun fast på *ikke* at foretage sig noget, selvom hendes beslutning skabte overraskelse og stor sorg hos hendes ven. Det, der var forudsagt i brevet, skete ikke – tidspunktet for den forudsagte katastrofe kom, uden at der skete noget usædvanligt.

Man kan altid sige, at sådan ville det under alle omstændigheder være gået. Måske – måske ikke. Men når man husker, hvor nøjagtig den første forudsigelse gik i opfyldelse, må man have en følelse af, at den skriftlige advarsel sandsynligvis forhindrede en forbrydelse. Hvis det forholder sig sådan, er det et eksempel på, hvordan fremtiden kan forandres, hvis man udvikler tilstrækkelig viljestyrke.

Sjælens symbolske tanke

Der er vigtigt at huske, at når sjælen under søvnen er ude af den fysiske krop, tænker den i symboler. Det betyder, at begivenheder, som på det fysiske plan kræver en længere forklaring, opfattes af sjælen som en helhed – det vil sige som et enkelt symbolsk billede. Når sjælen overfører en tanke til hjernen, og tanken erindres i den vågne bevidsthed, er det nødvendigt at fortolke tankebilledet. Ofte udføres denne funktion korrekt, men nogle gange huskes symbolet uden en nøgle til fortolkningen. Symbolerne kommer ligesom ufortolket igennem, og så opstår der forvirring. Mange mennesker overfører symbolerne på denne forvirrede måde og prøver derfor at udtænke en forklaring. I disse tilfælde får man indtryk af, at hvert enkelt menneske har sit eget symbolske system til fortolkning.

I *Night Side of Nature* skriver forfatteren Mrs. Crowe: En kvinde drømte, at før der skete en ulykke, så hun en stor fisk. En nat drømte hun, at fisken havde bidt to af hendes lille drengs fingre af. Kort tid efter beskadigede en af barnets skolekammerater nøjagtig disse to fingre ved at ramme hans hånd med en lille økse.

Mange mennesker har gennem erfaring lært at betragte en særlig drøm som et sikkert forvarsel om en "ulykke". Og der er punkter, hvor disse drømme stemmer overens. Hvis man for eksempel drømmer om dybt vand, kan det betyde, at bekymringer nærmer sig, og at perler forudsiger tårer.

5. Faktorerne ved drømmes opståen

Efter at have undersøgt et menneskes tilstand under søvnen, kan det konstateres, at de vigtigste af de faktorer, der skaber drømme, er følgende:

- 1) Menneskets bevidsthedstilstand spænder fra komplet ufølsomhed til fuldkomment herredømme over sine evner, og efterhånden som mennesket nærmer sig en højere tilstand, erhverver det stadig flere evner, der overgår dem, som de fleste kender fra den almindelige vågne tilstand.
- 2) Det astrale legeme pulserer stadig under følelsernes og begærenes kraftige stimuli.
- 3) Den æteriske del af hjernen gennemstrømmes konstant af usammenhængende billeder.
- 4) Den fysiske hjerne med sin lavere bevidsthed og tankevaner udtrykker enhver påvirkning i billedlig form.

Når mennesket falder i søvn, trækker sjælen sig yderligere ind i sig selv og giver sine forskellige legemer større frihed til at gå egne veje, end de ellers har. Men det må huskes, at disse legemers bevidsthedsniveau – når de overlades til sig selv – er meget mangelfuld. Desuden er de også væsentligt mere modtagelige for indtryk under søvnen end i vågen tilstand. Derfor er det ikke mærkeligt, at mennesket – når det vågner – føler sig temmelig forvirret på grund af de mange surrealistiske oplevelser, det har haft i løbet af natten. Årsagen er, at det, der huskes, faktisk er en syntese af alle nattens drømme. Derfor er der god grund til at forsøge at finde ud af, hvordan de forskellige former for drømme kan klassificeres.

5. KAPITEL

DRØMME

1. Den ægte vision

Den drømmetype, der nu skal omtales, er egentligt ikke en drøm. Det er en speciel tilstand, hvor personen enten ser et eller andet på et af de indre planer, eller får det indprentet i sin bevidsthed af et højere udviklet væsen. Drømmeren er på en eller anden måde blevet opmærksom på en problemstilling, som det er vigtig at blive gjort opmærksom på, eller måske har vedkommende oplevet et ansporende syn. Dette menneske kan føle sig heldig, fordi det har fået hjælp til at komme godt igennem en krise og finde vej gennem alle hindringer – og visionen huskes i vågen tilstand.

2. Den profetiske drøm

Denne drømmetype stammer udelukkende fra sjælen. Enten forudser sjælen en kommende begivenhed, eller den bliver gjort opmærksom på den, og den ønsker at forberede sin personlighed på det, der er i vente. Sådanne drømme kan være forskellige i klarhed og nøjagtighed afhængig af personlighedens evne til at opfange budskabet og derefter indprente det i hukommelsen, så drømmen huskes i vågen tilstand.

Sommetider er begivenheden af en så alvorlig karakter – for eksempel død eller alvorlig ulykke – og derfor er det indlysende, at sjælen træder i aktivitet. Ved andre lejligheder er det forudsete imidlertid tilsyneladende uden betydning, og det er vanskeligt for det fysiske menneske at forstå, hvorfor sjælen bekymrer sig om det. Naturligvis er der altid i disse tilfælde en mulighed for, at det, der huskes, kun er en ubetydelig detalje af en langt større vision, hvor resten ikke er kommet igennem til den fysiske hjerne.

Oftentimes er det profetiens opgave at give advarsler, og der er mange eksempler på, at disse advarsler har haft en virkning, og drømmeren derfor blev frelst fra ulykke eller død. I de fleste tilfælde tilsidesættes advarslen, eller den dybere betydning forstås ikke, før begivenheden indtræffer. I andre tilfælde gøres der et forsøg på at handle efter advarslen, men omstændigheder, som drømmeren ikke er herre over, tvinger vedkommende ind i den forudsete begivenhed. Beretninger om profetiske drømme er så almindelige, at læseren selv vil være i stand til at finde litteratur, der beskriver fænomenet. Men her er et eksempel:

Beretningen handler om en smed i en mølle, som blev drevet af et vandhjul. Smeden vidste, at hjulet var faldefærdigt, og en nat drømte han, at arbejdsgiveren ved næste arbejdsdags fyraften bad ham blive for at reparere det. Under reparationsarbejdet gled hans fod, og den blev klemt imellem to hjul. Foden blev alvorligt kvæstet og måtte amputeres.

Om morgenen fortalte han sin kone om drømmen, og de besluttede, at han skulle holde sig væk om aftenen, hvis der skulle blive tale om at reparere hjulet.

I dagens løb oplyste arbejdsgiveren, at hjulet skulle repareres, når folkene var gået om aftenen – men smeden bestemte sig for at gå sin vej, før tiden kom. Han flygtede til en nærliggende skov, hvor han havde tænkt sig at skjule sig. I skoven kom han til et sted, hvor der lå noget tømmer, som tilhørte møllen. Her fik han øje på en ung fyr, der var ved at stjæle tømmer fra bunken. Tyveknægten flygtede, og smeden forfulgte ham for at redde det stjalne tømmer. Han var så vred over tyveriet, at han glemte sin beslutning, og før han selv var klar over det, befandt han sig igen ved møllen – lige i det øjeblik hvor arbejderne var på vej hjem.

Han kunne ikke undgå at blive bemærket, og da han var smedesvend, havde han tilladelse til at gå op på hjulet. Han besluttede, at han ville være særlig forsigtig, men til trods for al sin forsigtighed, gled hans fod, og den blev klemmt ind mellem to hjul – nøjagtig som i drømmen. Foden og benet blev hårdt kvæstet, og på sygehuset måtte man amputere benet ovenfor knæet. Den profetiske drøm blev på denne måde til virkelighed.

3. Den symbolske drøm

Den symbolske drøm er også sjælens værk, og den kan på en måde defineres som en mindre klar variant af den profetiske drøm, for den er – når alt kommer til alt – et forsøg fra sjælens side på at overføre en meddelelse om fremtiden, men uden oversættelse. Et godt eksempel på denne type drømme beskrives af Sir Noel Paton.⁶ Han skrev:

Min mor drømte, at hun befandt sig i et langt, mørkt, tomt galleri. På den ene side stod min far. På den anden side stod min ældste søster og resten af familien efter alder. Alle stod tavse og ubevægelige. Pludselig kom det ind – dette ufattelige "noget" – som, idet det kastede en mørk skygge foran sig, fuldstændig indhyllede alt i en kvælende atmosfære af rædsel. Dette "noget" trådte ind, listede sig ned ad de tre trin, som førte fra indgangen ned til rædselsværelset – og min mor følte, at det var døden.

Skyggen bar en tung økse på sin skulder, og hun tænkte, at den kom for at slå alle hendes kære ned med et dræbende hug. Da skyggen trådte ind, sprang min søster Alexes ud af rækken og stillede sig imellem skyggen og min mor. Skyggen hævede øksen og rettede et slag mod min søster Catherine – et slag, som min mor til sin forfærdelse ikke kunne afværge – selvom hun hurtigt greb en trebenet stol i et forsøg på at forhindre det. Hun følte, at hun ikke kunne kaste stolen mod skikkelsen uden at dræbe Alexes, som bevægede sig frem og tilbage mellem hende og det gyselige væsen. Øksen faldt, og stakkels Cathrine sank sammen.

Igen blev øksen løftet af den ubarmhjertige skikkelse – denne gang over hovedet på min bror, der stod som den næste i rækken. Men nu forsvandt Alexes et eller andet sted bagved den uhyggelige gæst, og med et skrig slyngede min mor stolen mod skyggens hoved. Den forsvandt – og hun vågnede!

Tre måneder gik, og alle familiens børn fik skarlagensfeber. Min søster Catherine døde hurtigt – og min mor tænkte, at hun blev offer for sorgen og angsten for Alexes helbred, for tilsyneladende var risikoen mere overhængende i hendes tilfælde. Drømmens profeti var gået i opfyldelse til dette punkt.

Jeg var selv ved dødens port – opgivet af lægen, men ikke af min mor. Hun troede på min helbredelse. Men hun frygtede for min brors tilstand – selvom man vurderede,

⁶ Sir Noel Paton: *The Night Side of Nature*, p. 54

at han overhovedet ikke var i farezonen – men i drømmen havde hun jo set øksen svæve over han hoved. Hun kunne dog ikke huske, om slaget var faldet eller ikke, da drømmen forsvandt. Min bror kom sig, men han fik et tilbagefald og slap med nød og næppe med livet i behold. Men sådan gik det ikke med Alexes. Et år og ti måneder senere sygnede hun hen. Og jeg holdt hendes hånd, da hun døde. Således gik drømmen i opfyldelse.

Det er bemærkelsesværdigt, hvor nøjagtigt detaljerne i symbolikken blev præsenteret – selv moderens subjektive ofring af Catherine for Alexes skyld var med – og forskellen i deres måde at dø på.

4. Den levende og sammenhængende drøm

Den levende og sammenhængende drøm er nogle gange en mere eller mindre nøjagtig erindring om en virkelig astral oplevelse, som sjælen har haft, mens den befandt sig uden for det sovende fysiske legeme. Men oftere er der tale om en dramatisering, som enten er fremkaldt ved en svag fysisk lyd eller en berøring eller ved en tanke, som tilfældig blev opfanget.

Eksempler på den sidste slags drømme er allerede givet, og der findes også mange af den første type. Et eksempel kunne være en beretning, skrevet af Andrew Lang,⁷ hvori den franske læge dr. Brierre de Boismont fortæller om en hændelse, som en af hans nærmeste bekendte engang oplevede.

En dame med usædvanlig sensitivitet, boede før sit ægteskab hos sin onkel – en kendt læge og professor ved universitetet. Hendes mor, der boede på landet, var på dette tidspunkt alvorligt syg. En nat drømte hun, at hun så sin mor bleg og døende og dybt fortvivlet over, at to af hendes børn ikke var hos hende. Den ene var læge i Spanien, den anden – hende selv – var i Paris. Derefter hørte hun sit eget fornavn blive nævnt – Charlotte! Og i drømmen så hun, at de, der passede hendes mor, hentede hendes egen lille niece og guddatter Charlotte ind fra et andet værelse. Patienten viste med et tegn, at det ikke var den Charlotte, men hendes datter i Paris, hun savnede. Hun blev grebet af stor sorg, hendes ansigt forandrede sig, og hun faldt tilbage og døde.

Næste dag lagde onklens mærke til den trykkede stemning, og hun fortalte om sin drøm, og han kunne fortælle hende, at hendes moder faktisk var død. Nogle måneder senere, da hendes onkel var bortrejst, ordnede hun hans papirer. Her bemærkede hun et brev, som indeholdt beretningen om moderens død – og den gengav alle detaljer i hendes egen drøm. Onklen havde hemmeligholdt brevet af frygt for, at det ville berøre hende alt for dybt.

Nogle gange henviser den klarsynede drøm til en sag af mindre betydning end død, som dette tilfælde, der er gengivet efter dr. F.G. Lee.⁸ En mor drømte, at hun så sin søn. Han stod i en båd, der havde en underlig form. Han stod med foden på lejderen, der førte op til det øverste dæk. Han så usædvanlig bleg og medtaget ud, og han sagde bedrøvet til hende: "Mor, jeg har ikke et sted, hvor jeg kan sove." Senere modtog hun et brev fra sønnen, hvor han havde tegnet en skitse af den underlige båd med lejderen, der førte op til det øverste dæk. Han forklarede, at på en bestemt dag (dagen for moderens drøm) havde en storm næsten knust båden, og hans seng var blevet gennemblødt. Og beretningen endte med de ord: "Jeg havde ikke et sted, hvor jeg kunne sove."

⁷ Andrew Lang: *Dreams and Ghosts*, p. 35

⁸ F.G. Lee: *Glimpses in the Twilight*, p. 108

Det er indlysende, at i begge tilfælde var drømmene virkelige hændelser, som blev aktiveret af kærlige og bekymrede tanker, som under søvnen – via astrallegemet – blev overført til dem, som de var følelsesmæssigt forbundet med, og dermed blev de i virkeligheden vidner til de forskellige hændelser.

5. Den forvirrede drøm

Den forvirrede drøm er den mest almindelige af alle drømme, og den kan opstå på forskellige måder. Den kan ganske enkelt være en mere eller mindre fuldkommen erindring om en række usammenhængende billeder og forvanskninger, der er skabt af den fysiske hjernes irrationelle automatiske funktion. Den kan være en genskabelse af en tilfældig tankestrøm, der er strømmet gennem den æteriske hjerne. Hvis billederne indeholder situationer, der omhandler begærtfredsstillelse, skyldes det den konstante strøm af fysisk begær, som sandsynligvis forstærkes af lignende indflydelser fra den astrale verden.

For en mindre udviklet sjæls vedkommende kan den forvirrede drøm også skyldes et mislykket forsøg på dramatisering – eller den kan være (og er ofte) et ufatteligt virvar af brudstykker fra alverdens indflydelser. Hvordan denne sammenblanding foregår, vil nok være lettere at forstå på grundlag af nogle korte beskrivelser af nogle af de eksperimenter, som clairvoyante forskere har foretaget for at udforske forskellige drømmetilstande.

6. KAPITEL

EKSPERIMENTER MED DRØMMETILSTANDE

Det, der blev lagt særlig stor vægt på ved den undersøgelse, der nu skal beskrives, var at udforske, om det er muligt at påvirke et gennemsnitsmenneskes sjæl under søvnen, sådan at det ville være i stand til at huske, hvad der var sket, når det vågnede. Det var også hensigten at finde ud af, hvilke forhindringer, der normalt blokerer for denne erindring. Det første forsøg blev gjort med et mindre udviklet menneske med et groft fysisk legeme. Man kunne se dette menneskes astrallegeme svævende over det fysiske legeme, og astrallegemet var stort set kun en formløs tågevirvel.

Det viste sig, at bevidstheden i det fysiske legeme i sengen var svag og sløv både i den grove fysiske hjerne og i den æteriske del af hjernen. Den fysiske hjerne responderede delvist på ydre stimulanser. Da man eksempelvis stænkede to-tre vandråber på kroppen, tonede der ret langsomt et billede frem i hjernen af en kraftig regnbyge, mens den æteriske del af hjernen stadig fungerede som en passiv kanal for den uendelige strøm af usammenhængende tanker – selvom den sjældent responderede på nogen af de vibrationer, tankerne skabte. Og selv når den reagerede, skete det på en temmelig sløv måde. Sjælen – der svævede ovenover – befandt sig i en uudviklet og halvt ubevidst tilstand. Astrallegemet var til gengæld i voldsom aktivitet, selvom det var formløst og udflydende i konturen.

Det svævende astrallegeme kunne til enhver tid påvirkes af en anden persons bevidste tanke, og det skete med forbavsende lethed. I dette tilfælde gik eksperimentet ud på at flytte astrallegemet et lille stykke væk fra det fysiske legeme i sengen. Resultatet var imidlertid, at så snart astrallegemet var nogle få meter fra det fysiske legeme, opstod der en stærk uro i begge legemer. Det var nødvendigt at indstille forsøget, for hvis astrallegemet var fjernet yderligere, frygtede forskerne, at det ville have vækket forsøgspersonen – sandsynligvis i en tilstand af stor rædsel.

En bestemt scene blev nu valgt – en fantastisk smuk udsigt fra toppen af et bjerg i troperne – og forskeren overførte et klart og levende tankebillede til sjælens drømmende bevidsthed, som modtog det og undersøgte det – selvom det skete på en svag, uvedkommende og ligegyldig måde. Da denne scene havde været præsenteret et stykke tid, blev forsøgspersonen vækket for at se, om det var muligt at huske billedet som en drøm. Forsøgspersonens tanke var imidlertid totalt blank. Bortset fra en udefinerbar lavere trang, var der ingen erindringer fra søvntilstanden.

Man formodede, at den konstante strøm af tankeformer udefra, som passerede gennem hjernen, muligvis skabte en blokering, der kunne forvirre hjernen og gøre den uimodtagelig for indtryk fra de højere principper. Da forsøgspersonen igen var faldet i søvn, blev der derfor dannet en magnetisk skal omkring det sovende legeme for at forhindre denne strøm i at trænge igennem, og eksperimentet blev gentaget.

Da forsøgspersonens hjerne på denne måde var forhindret i at indtage sin almindelige næring, begyndte den meget langsomt og drømmende for sig selv at udvikle scener fra tidligere liv, men ved den efterfølgende vækning var resultatet nøjagtig det samme – hukommelsen var fuldstændig blank, bortset fra en svag fornemmelse af at have drømt om en begivenhed fra sin fortid. Forsøgspersonen blev herefter – for denne gang – opgivet som håbløs, for det var tydeligt, at sjælen var alt for lidt udviklet, og det astrale begærprincip var alt for stærkt til, at man kunne forvente et bedre resultat.

Resultatet af et andet forsøg, der blev foretaget med den samme forsøgsperson på et senere tidspunkt, blev knapt så dårligt. Scenen, der i dette tilfælde blev vist, var en meget dramatisk episode på en slagmark. Den var valgt, da det var mere sandsynligt, at den appellerede til denne tanketype end det smukke landskab. Det dramatiske tankebillede blev i høj grad modtaget med større interesse end det andet, men da forsøgspersonen blev vækket, var erindringen stadig borte. Det eneste, der blev tilbage, var en tåget forestilling om at have deltaget i en kamp, men hvor og hvorfor var der ingen bevidsthed om.

Det næste forsøg blev udført med et væsentligt højere udviklet menneske – en forsøgsperson med god moral, opmærksom og intelligent, med udprægede filantropiske holdninger og en søgende natur. Dette menneskes fysiske legeme reagerede øjeblikkeligt på vandprøven med et meget tydeligt tankebillede af et forfærdeligt tordenvejr – og det skabte derefter en association, idet billedet påvirkede den æteriske del af hjernen, som fremstillede en hel serie af levende scener. Da denne forstyrrelse var overstået, begyndte den sædvanlige strøm af tanker at fare igennem den æteriske del af hjernen, men forskerne kunne se, at en langt større del af disse tanker udløste en respons i den fysiske hjerne. De tilsvarende vibrationer var desuden væsentlig stærkere, og der blev i hvert tilfælde sat en associationsrække i gang, som nu og da i et længere tidsrum helt lukkede af for tankestrømmen udefra.

Astrallegemet hos denne forsøgsperson havde en væsentlig tydeligere ægform, og indeni den astrale aura kunne man se, at den tættere del af astrallegemet var en meget smuk gengivelse af det fysiske legemes form. Da begæret tydeligvis var mindre aktivt, var selve sjælen i besiddelse af en langt højere grad af bevidsthed. Astrallegemet kunne i dette tilfælde fjernes i en afstand på mange meter fra det fysiske legeme uden tilsyneladende at skabe den mindste følelse af uro i nogen af legerne.

Da det tropiske landskab blev præsenteret for denne sjæl, greb den det straks med stor interesse, for den beundrede og satte pris på dets skønhed på den mest engagerede måde. Efter en tid blev forsøgspersonen vækket – men resultatet var temmelig skuffende. Udover erindring om at have haft en smuk drøm, men var det ikke muligt at genkalde detaljer fra drømmen. Og de få uklare brudstykker, som dominerede hukommelsen, var rester af hjernens egen omflakken.

Eksperimentet blev gentaget – ligesom med den anden forsøgsperson – ved at forme en magnetisk skal omkring legemet, og i dette tilfælde – ligesom i det andet – begyndte hjernen straks at udvikle sine egne billeder. Sjælen tog imod det smukke landskab med endnu større begejstring end før og undersøgte det punkt for punkt helt beruset af beundring over dets mange herligheder. Men mens forsøgspersonen var optaget af landskabsbilledet, arbejdede den æteriske hjerne i baggrunden med at genkalde billeder fra personens skoletid. Det mest bemærkelsesværdige var en

scene med en vinterdag, hvor jorden var dækket af sne, hvor forsøgepersonen og nogle legekammerater sloges med snebolde i skolegården.

Da forsøgspersonen ligesom før blev vækket, var virkningen helt speciel. Det var muligt at genkalde særdeles levende erindringer om at stå på toppen af et bjerg og beundre en enestående smuk udsigt, og det var også muligt helt tydeligt at huske hovedtrækkene fra scenen – men i stedet for det pragtfulde grønne tropiske landskab, der blev præsenteret af forskerne, så forsøgspersonen den omgivende egn helt dækket af sne. Og mens skønheden i panoramaet blev nydt i fulde drag, skiftede scenen – ved en af de hurtige overgange, der er så typiske i drømme – til barndommens gamle skolegård, hvor forsøgspersonen kastede med snebolde sammen med drengeårenes glemte kammerater.

7. KAPITEL

AFSLUTNING

Disse eksperimenter viser tydeligt, hvorfor erindringen om drømme for det meste er forvirret og inkonsekvent. Desuden viser de, hvorfor nogle mennesker – hvis sjæl er mindre udviklet, og hvis fysiske begær er stærke – stor set aldrig drømmer. Og de viser, hvorfor mange andre kun af og til under gunstige omstændigheder er i stand til at overføre en forvirret erindring om natlige oplevelser til den fysiske bevidsthed. Man ser endvidere af disse eksperimenter, at hvis et menneske ønsker – i sin vågne bevidsthed – at få fordel af det, som sjælen kan lære under søvnen, er det absolut nødvendigt at skabe kontrol over sine tanker, at afvise alle lavere begær og at beskæftige sine tanker med åndelige emner.

Hvis et menneske i vågen tilstand vil gøre sig den ulejlighed vanemæssigt at opbygge permanente og koncentrerede tanker, vil det hurtigt opdage, at den fordel, man vinder, ikke er begrænset til dagens handlinger. Man må lære at styre sine tanker. Man må vise, at man også har kontrol over dem på samme måde, som man har kontrol over de lavere begær. Man må tålmodig arbejde på at erhverve total kontrol over sit tankeliv, så man altid nøjagtigt ved, hvad man tænker, og hvorfor man gør det. Man vil da opdage, at hjernen, som på denne måde er opøvet til kun at lytte til sjælens impulser, vil forholde sig i ro, når den ikke benyttes, og den vil afvise at modtage og respondere på tilfældige tankestrømme fra det omgivende tankeocean. Man vil i stedet være modtagelig for indflydelser fra mindre stoflige planer, hvor indsigten er finere og dømmekraften mere sand, end det nogensinde kan blive tilfældet på lavere planer.

En elementær øvelse kan være til hjælp for nogle mennesker under træningen af hjernens æteriske del. De tankebilleder, som den selv udvikler (når tankestrømmen udefra er afskåret) er sandsynligvis en mindre hindring for erindringen om sjælens erfaringer end tankestrømmens rivende strøm. Udelukkelsen af denne oprørte strøm – som indeholder langt mere negativt end positivt – er i sig selv et vigtigt skridt hen imod det ønskede mål. Det kan desuden opnås uden større vanskeligheder. Et menneske, der lægger sig til at sove, skal tænke på den aura, som omgiver det. Lad det med fast vilje beslutte, at denne auras ydre overflade skal blive en skal, der beskytter mod påvirkning af indflydelser udefra, og det auriske stof vil adlyde tanken. Der vil virkelig dannes en magnetisk skal omkring legemet, og tankestrømmen vil blive lukket ude.

En anden ting, som viste sig meget tydeligt ved den fortsatte forskning, er den store betydning af den sidste tanke, et menneske tænker, før det falder i søvn. Dette er en kendsgerning, som hovedparten af menneskeheden ikke kender til, på trods af at mennesket påvirkes fysisk, mentalt og moralsk af denne tanke.

Forskningen har vist, hvor passivt og hvor let påvirkeligt et menneske er under søvnen. Hvis det sover ind med tankerne fokuseret på ophøjede emner, tiltrækker de elementalessens, der er skabt af tilsvarende tanker hos andre. Søvnens bliver fredfyldt, tankerne vil være åbne for indtryk ovenfra eller indefra og lukke af for

indtryk nedefra eller udefra, for dette menneske har styret tanken i den rigtige retning.

Falder man derimod i søvn med amoralske og materialistiske tanker strømmende gennem hjernen, tiltrækker man tilsvarende grov og negativ elementalessens fra omgivelserne, og søvnen bliver gennemtrængt af begær, som gør den sovende blind og døv for impulser fra højere planer.

Alle seriøse esoterikere bør derfor – før de falder i søvn – gøre en ekstra anstrengelse for at løfte tankerne til det højeste trin, de er i stand til at nå. For glem ikke, at gennem den indgang, der i begyndelsen bare ser ud til at være "drømmenes port", kan mennesker nå ind til de ophøjede riger, hvor den sande vision er mulig.

Hvis man utrætteligt fører sin bevidsthed opad, vil de indre sanser til sidst begynde at udfolde sig. Lyset inde i helligdommen vil brænde klarere og klarere, og til sidst aktiveres den koordinerede bevidsthed – og så drømmer man ikke mere. At lægge sig til at sove vil ikke længere betyde at synke ned i glemsel, men at træde ind i et strålende, lykosaligt, ubeskriveligt, langt fyldigere og rigere liv uden træthed – et liv, hvor sjælen altid lærer, selv om den konstant er beskæftiget med aktivt tjenestearbejde, for dette arbejde udføres for visdommens mestre. Det ophøjede arbejde, som de betror sjælen, er at deltage i deres aldrig ophørende arbejde med at hjælpe og lede menneskeheds evolution.

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk